

PROLOOG

Hoe kan dit nou? Ze hadden toch echt gezegd dat hier de helilandingsplaats zou zijn!

‘Luitenant Verdonck, neem contact op met het basiskam en check nogmaals deze coördinaten.’

Ik geef de luitenant het papiertje dat ik van kolonel Schippers heb gekregen en wacht af. Mensen, wat is het hier donker! Ik heb al heel wat missies meegemaakt en veel landen gezien, maar zo donker als hier in Mali zijn de nachten nergens. Het is of zelfs de sterren geen zin hebben om te schijnen. Neem het ze eens kwalijk! Zo’n prachtig land, helemaal naar de vernieling door burgeroorlogen, staats hervormingen, hongersnood en terreur.

Ik neem een slok water uit mijn veldfles. De hitte is hier echt ondragelijk, zelfs in de nacht. Het kwik komt hier vaak niet veel lager dan veertig graden Celsius.

Ik schrik van een ritseling achter me. Elk geluid betekent gevaar. Als het niet de zwaarbewapende Toearegs zijn, dan is het wel een of andere enge slang of giftige schorpioen.

Tristan Verdonck – door zijn makers Trash genoemd – tikt me op de schouder. ‘Kolonel Schippers zegt: onmiddellijk terugtrekken. De helikopter landt over tien minuten op de afgesproken plek.’

‘Terugtrekken?’ vraag ik verbaasd. ‘Maar hier zouden we toch een spion ontmoeten die uiterst belangrijke informatie voor ons had?’

‘Geen idee, kapitein. Ze zegt dat we niet langer moeten wachten,’ geeft Trash nogmaals aan.

Ik slaak een zucht. Wat een nutteloze missie. Hier breng ik nu mijn manschappen voor in gevaar. Dit is niet de eerste keer dat Tessa Schippers ons zoiets flikt. Ze is de hoogste

vrouw in rang tijdens deze operatie, maar ik denk dat ze die titel meer aan haar vader – een of andere hoge pief bij de NAVO – dan aan haar militaire kwaliteiten te danken heeft. Ze geeft al haar orders vanuit haar luxe kantoortent nabij Bamako; we hebben haar nog nooit zelf in actie gezien. Het laatste woord is hier zeker nog niet over gezegd.

We sluipen met ons zessen door het warme woestijnzand terug naar de vallei, waar de helikopter ons nog geen uur geleden heeft afgezet. In de verte horen we het geklop van de rotorbladen aanzwellen.

Ineens, vanuit het niets, klinkt een schot. De kogel slaat nog geen twee meter bij me vandaan in de grond. Ik bedenk me geen moment. ‘Mannen, rennen! We worden aangevallen!’ roep ik zo hard ik kan.

Iedereen gaat staan en begint zigzaggend richting de helikopter te rennen, die net aan het landen is. Ik ben de laatste in de rij, Tristan zit zo’n acht meter voor me en de andere vier soldaten rennen voor hem uit.

Via mijn headset probeer ik contact te maken met het basiskamp. ‘Eagle 1, hier Hawk 2, het is een val. We liggen onder vuur. Ik herhaal: WE LIGGEN ONDER VUUR!’

We moeten ons in allerlei bochten wringen om de rondvliegende kogels te ontwijken. Ze lijken van links achter te komen.

‘Zeven uur! Ze zitten op zeven uur!’ waarschuw ik.

Ik probeer terug te schieten, maar in deze duisternis is dat bijna altijd munitieverspilling.

In het licht van de helikopterlampen zie ik dat twee van mijn mannen de helikopter hebben gehaald. Ze worden door twee soldaten aan boord gesleurd.

Een kogel scheert rakelings langs mijn hoofd. Oei, dat scheelde maar heel weinig. Ik besluit een snoekduik te nemen om verdere kogels te ontwijken. Ik ben nog een kleine vijftig

meter van de helikopter verwijderd. Ik kijk een laatste keer achterom en waag het erop. Ik ren zo hard ik kan, maar het geweer in mijn handen en de zware bepakking op mijn rug houden me enigszins op. O, gelukkig, Trash en de anderen hebben de helikopter inmiddels ook bereikt! Vanuit de open deur wenken ze naar me. 'Kom op, kapitein, lopen!' moedigen ze me aan. Nog slechts tien meter en ik ben er.

Dan voel ik ineens een stekende pijn in mijn linkerbeen. Ik probeer door te lopen, maar ik begint te wankelen en val. Met een doffe klap stort ik ter aarde. 'Au!' Een schreeuw van pijn ontsnapt aan mijn lippen. Ik hoor de jongens roepen: 'Sta op! Schiet op en sta op!'

'Hawk 2 Eagle 1 hier,' galmt het in mijn oortje. Ik herken de stem van kolonel Schippers meteen. 'Missie onmiddellijk afbreken. Ik herhaal: missie onmiddellijk afbreken.'

De helikopterpiloot probeert nog tijd te rekken. 'Negatief, kolonel. Alle Hawks zijn nog niet aan boord.'

Ik probeer weer te gaan staan, maar de pijn in mijn been is ondraaglijk. Ik kruip op mijn ellebogen verder.

'Nu opstijgen,' beveelt kolonel Schippers streng. 'Dat is een bevel!'

'Wacht!' probeer ik nog. 'Ik ben er bijna!' Maar het is tevergeefs. De helikopter stijgt op en verdwijnt al snel uit het zicht. Verslagen blijf ik in het zand liggen. 'Die bitch!' is het enige wat ik kan uitbrengen.

Achter me hoor ik stemmen. Ik draai me om en richt mijn geweer, maar een enorme laars schopt het wapen uit mijn hand voor ik de trekker kan overhalen. Twee mannen drukken me terug naar de grond en binden mijn handen vast achter mijn rug. Mijn headset wordt door een van hen van mijn hoofd gerukt en onder de zool van zijn schoen verbrijzeld.

Door hun bivakmutsen zijn ze onherkenbaar, maar ik weet zo ook wel dat dit de Toearegs zijn en dat ze niet veel goeds met me voorhebben. Bruut trekken ze me overeind. Ik probeer mee te lopen, maar dat gaat hun niet snel genoeg. Al snel slepen mijn benen door het mulle zand. We verdwijnen de donkere nacht in.